

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.286 van 29 maart 2016
in de zaak A. 213.282/X-15.898.**

In zake : 1. Jan SEYMONS
 2. Bartholomeus SEYMONS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEMEENTE LONDERZEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip De Preter
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 augustus 2014, strekt tot de
nietigverklaring van :

- “(1) Het Besluit van de gemeenteraad van de gemeente Londerzeel van
28 januari 2014 houdende definitieve vaststelling van het
gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Acacialaan’ [...], en
(2) Het Besluit van de Deputatie van de provincie Vlaams-Brabant
van 27 maart 2014 houdende goedkeuring van het gemeentelijk
ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Acacialaan’ [...].”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2016.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evi Mees, die *loco* advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Filip De Preter, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Filip van Dievoet, die *loco* advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De eerste verzoeker is eigenaar van een perceel met woning, gelegen aan de Acacialaan 25 te Londerzeel, en kadastraal bekend 1ste afdeling, sectie D, nr. 404L. De tweede verzoeker is eigenaar van het naastliggende perceel met woning, gelegen aan de Acacialaan 23 te Londerzeel, en kadastraal bekend 1ste afdeling, sectie D, nr. 406H. De eerste verzoeker is tevens eigenaar van de percelen, kadastraal bekend 1ste afdeling, sectie D, nrs. 406K en 406L. Het perceel nr. 406L situeert zich aansluitend achter het perceel nr. 404L van de eerste verzoeker. Het perceel nr. 406K situeert zich aansluitend achter het perceel nr. 406H van de tweede verzoeker. Op de zuid-westelijke strook van deze beide laatste percelen bevindt zich een losweg, die verder doorloopt over het achterliggend perceel nr. 402N en verder naar de Kerkhofstraat toe.

Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, zijn de voormelde bebouwde percelen van de verzoekers gelegen in woongebied. De achterliggende percelen zijn in woonuitbreidingsgebied gelegen.

De bebouwde percelen van de verzoekers zijn tevens gelegen binnen het beheersingsgebied van het bij koninklijk besluit van 29 juni 1964 goedgekeurd en nadien meermaals gewijzigde bijzonder plan van aanleg nr. 5 “Acacialaan” (hierna: het BPA) en binnen de grenzen van de op 19 april 1967 vergunde verkaveling, gewijzigd op 8 september 2003.

De zuid-westelijke strook van het perceel nr. 406H van de tweede verzoeker wordt op het bestemmingsplan van het BPA aangeduid als “wegenis” en opgenomen in het bij het BPA gevoegde onteigeningsplan. Er wordt evenwel niet overgegaan tot onteigening. De op 19 april 1967 vergunde verkaveling geeft op dezelfde plaats een “losweg” aan. Middels een wijziging van deze verkavelingsvergunning bij beslissing van 8 september 2003 van het college van burgemeester en schepenen van Londerzeel wordt de afstand van de losweg tot de bebouwbare oppervlakte gewijzigd van 3 meter naar 2 meter.

3.2. Op 11 februari 2008 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Londerzeel om een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Acacialaan” (hierna: het RUP) op te maken ter herziening van het BPA “Acacialaan”.

3.3. Op 27 december 2010 dient de gemeente Londerzeel met betrekking tot het voorontwerp van het RUP een screeningsdossier in bij de dienst Mer.

3.4. Op 19 januari 2011 beslist de dienst Mer dat het voorgenomen RUP geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is.

3.5. Naar aanleiding van de plenaire vergadering, die op 14 juni 2012 over het voorontwerp van RUP plaatsvindt, worden een aantal adviezen uitgebracht.

3.6. Op 26 februari 2013 stelt de gemeenteraad van de gemeente Londerzeel het ontwerp-RUP voorlopig vast. Het RUP betreft, zoals gezien, een herziening van het BPA, en de opmaak ervan vloeit voort uit een aantal conflictpunten die zich manifesteren binnen dit BPA omdat een aantal bestemmingen van het BPA achterhaald zijn en de voorschriften verouderd. Het plangebied van het RUP situeert zich ten zuid-oosten van het centrum van Londerzeel en wordt gevormd door de ontsluiting tussen Acacialaan, Pilatusveld, Mechelsestraat en Kerkhofstraat. Het omvat onder meer de woonwijk Acacialaan, een school, de OCMW-site en een gedeelte van het centrumgebied.

Het bestreden RUP bestemt de bebouwde percelen van de beide verzoekers tot “zone voor open-, halfopen- en gegroepeerde bebouwing” (artikel 2). Op het perceel van de tweede verzoeker wordt ter hoogte van de voormelde “losweg” tevens een “verbinding voor langzaam vervoer (symbolische aanduiding in overdruk)” voorzien, aangeduid door middel van een pijl (artikel 5). De kadastrale percelen nrs. 406K en 406L vallen buiten het

Ter verduidelijking de volgende planmatige voorstelling:

bebouwd perceel 2^e verz.,
met verbindingsweg

3.8. Omdat de provincie een vormelijke fout tijdens het openbaar onderzoek vaststelt, wordt beslist om de procedure te hernemen. Op 28 mei 2013 stelt de gemeenteraad van de gemeente Londerzeel het ontwerp-RUP opnieuw voorlopig vast.

3.9. Op 3 juni 2013 verleent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een advies, waarin, met betrekking tot de bijkomende ontsluiting via de Daalkouter het eerder, naar aanleiding van de plenaire vergadering verleende advies, wordt herhaald:

“Het OCMW wenst bijkomend langs de Daalkouter te ontsluiten voor gemotoriseerd verkeer. Het is niet duidelijk waarom men dit wenst. Gezien hierdoor het rustige karakter van de woonwijk in het gedrang komt, is dit niet aangewezen. Meteen aantakken op het lokale wegennet, op de Kerkhofstraat of Mechelsestraat, is logischer en ontmoedig[t] doorgaand sluijverkeer voor de woonwijk. Bij de conceptschets van de OCMW-site is duidelijk dat een doorsteek tussen de Kerkhofstraat en Mechelsestraat niet nodig is voor een goed functioneren van de site. Het centrale gebied inrichten als groenzone is dus ook zonder de aansluiting op de Daalkouter mogelijk.”

3.10. Van 10 juni 2013 tot en met 12 augustus 2013 wordt een nieuw openbaar onderzoek over het ontwerp-RUP gehouden. Gezien de laattijdige bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, wordt het openbaar onderzoek met 14 dagen verlengd, dit is tot en met 26 augustus 2013. Tijdens het openbaar onderzoek worden twee adviezen verstrekt en dienen de verzoekers opnieuw een bezwaarschrift in.

3.11. De gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening van de gemeente Londerzeel (hierna: de Gecoro) brengt op 21 oktober 2013 een advies uit over het RUP.

3.12. Op 28 januari 2014 stelt de gemeenteraad van Londerzeel het RUP definitief vast.

Dit is het eerste bestreden besluit.

3.13. Bij besluit van 27 maart 2014 keurt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant het RUP goed.

Dit is het tweede bestreden besluit. Van dit besluit wordt melding gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 6 juni 2014.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Standpunt van de partijen

4.1.1. De verzoekers zetten in hun verzoekschrift, wat hun belang betreft, uiteen dat zij beiden bewoner en eigenaar zijn van een woning gelegen binnen het plangebied van het RUP, dat bovendien de verkavelingsvergunning opheft die op hun eigendommen toepassing vindt. Alleen reeds om die reden beschikken zij over het rechtens vereiste belang bij hun beroep.

4.1.2. Verder wijzen zij erop dat het voorzien van een verbindingsweg over hun percelen onvermijdelijk tot overlast zal leiden.

4.1.3. Ook bekritiseren zij het feit dat het RUP in een nieuwe wegverbinding voor gemotoriseerd verkeer tussen de Kerkhofstraat/Mechelsestraat en de Daalkouter voorziet. Deze nieuwe verbinding zal zorgen voor een toename van het (sluip)verkeer, hetgeen niet wordt ontkend door de plannende overheid, wat tot een verhoogde verkeersonveiligheid en lawaai- en stankhinder voor de omwonenden zal leiden.

4.2.1. De eerste verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord verzoekers' belang. Zij stelt niet in te zien hoe verzoekers' rechtstoestand nadelig beïnvloed wordt, aangezien volgens de voorschriften van het BPA hun beider woningen gelegen zijn in een zone voor open- en halfopen bebouwing en naast het perceel 406H een openbare wegnis van 3 meter breed ligt, terwijl volgens het RUP de woningen bestemd zijn voor open-, halfopen- en gegroepeerde bebouwing en naast het perceel 406H een trage verbinding ligt.

4.2.2. Aangezien de verzoekers hun belang in hun verzoekschrift louter uiteenzetten in functie van de hinder en overlast die zij ten gevolge van de “verbinding voor langzaam verkeer” en de “nieuwe wegverbinding voor gemotoriseerd verkeer tussen de Kerkhofstraat/Mechelsestraat en de Daalkouter” menen te zullen ondergaan, hebben zij de grenzen ervan bepaald, en is hun

belang dan ook beperkt tot deze twee delen, die van de rest van het plan kunnen worden afgesplitst zonder de algemene draagwijdte ervan aan te tasten.

4.2.3. Wat de verbinding voor langzaam verkeer betreft, wijst zij er bijkomend op dat het BPA op die locatie een openbare weg voorzag, zonder enige beperking wat de vervoersmodi betreft. De beperking die het RUP voorziet, is voor de verzoekers niet nadelig, minstens voeren of tonen zij dit niet aan. Zij wijst erop dat de openbare weg intussen in de feiten ook aanwezig is, dat zich ter hoogte van de percelen van de verzoekers overduidelijk een verharde weg bevindt die doorloopt tot de Kerkhofstraat, en die reeds meer dan dertig jaar gebruikt wordt door het publiek. Uit hun verzoekschrift mag blijken dat de verzoekers dit niet betwisten. Voor de beoordeling van verzoekers' belang acht zij voorts de wijziging in de juridische toestand van belang. Zij ziet ook niet in op welke wijze langzaam verkeer de verzoekers overlast zal bezorgen, terwijl zij langs de Acacialaan wonen. Opnieuw gaat het om beweringen die niet nader concreet gestaafd worden. Zij wijst erop dat, zelfs indien de verzoekers enig belang bij de vernietiging van het RUP zouden hebben, zij geen andere bestemming aan deze wegenis middels een RUP kan geven, nu zij deze wegenis als openbaar domein beschouwt.

4.2.4. Wat de interne verkeersverbinding betreft, merkt de eerste verwerende partij op dat deze bestemd is voor de "interne verkeersafwikkeling van de OCMW-site". Bovendien is de interne verbindingsweg niet in de directe omgeving van verzoekers' woningen gelegen, maar op ongeveer 250 meter daarvan. De Daalkouter is niet echt één straat, maar eerder een verzameling van straten. Vanuit die verzameling is er één uitgang naar het Pilatusveld en één naar de Acacialaan. Die laatste aansluiting is inderdaad gelegen ter hoogte van verzoekers' woningen, doch zij betwist dat dit gegeven de verzoekers een afdoende belang verschaft. Hun belang verschilt in wezen niet zoveel van dat van alle andere inwoners van de gemeente, die eveneens van die weg gebruik kunnen maken.

4.2.5. De Acacialaan, waar de verzoekers wonen, maakt momenteel reeds deel uit van wat in het mobiliteitsplan van de gemeente Londerzeel als een ringweg rond het centrum van Londerzeel wordt beschouwd. Verkeer dat in de toekomst van de OCMW-site komt, en niet louter plaatselijk is, zal logischerwijze weg willen naar zuidelijke richting (naar de aansluiting op de A12), of naar noordelijke richting. In het eerste geval is de eenvoudigste weg voor dit verkeer de uitrit aan de Kerkhofstraat. In het tweede geval is de eenvoudigste weg de uitrit via de Daalkouter, en zo naar het Pilatusveld. De eerste verwerende partij ziet niet in, en de verzoekers leggen niet uit, waarom de ontsluiting via de Daalkouter tot een toename van het verkeer in de Acacialaan ter hoogte van hun woning zou kunnen leiden. Indien de ontsluiting via de Daalkouter er niet zou zijn, zou het verkeer in noordelijke richting wel degelijk via de Acacialaan richting Pilatusveld moeten gaan. De interne verkeersverbinding leidt dus ontegensprekelijk tot minder verkeer in de Acacialaan.

4.3.1. De verzoekers wijzen in hun memorie van wederantwoord nogmaals op hun hoedanigheid van eigenaar van een onroerend goed binnen het plangebied, wat hun een afdoende belang verschaft. Bovendien menen zij dat de opheffing van de verkavelingsvergunning nadelig is voor hen, aangezien dergelijke vergunning principieel de zekerheid verschaft dat een perceel in aanmerking komt voor woningbouw. Een RUP biedt niet dezelfde bouwzekerheid.

4.3.2. Zij menen ook voldoende argumenten en bewijzen aan te brengen dat het RUP voor hinder en overlast zal zorgen. Zo zal de verbinding voor langzaam verkeer leiden tot geluidsoverlast, temeer daar deze verbinding werd voorzien met het oog op de verwezenlijking van het megaproject van Vlabinvest, waarbij net achter hun achtertuin meer dan 150 woningen zullen worden gerealiseerd. Zij wijzen erop dat de losweg in het verleden enkel werd gebruikt door de bewoners (en eventuele bezoekers) van het erf Acacialaan 19 en dat de bestemming van wegenis die door het BPA aan de losweg werd toegekend, nooit werd gerealiseerd.

4.3.3. De verregaande inspanningen die Vlabinvest tot dusver met betrekking tot haar “Project Kerkhofstraat” heeft gedaan, bewijzen dat hun nadeel niet hypothetisch is. Zij wijzen erop dat Vlabinvest het gebruik van de losweg opeist om haar werfverkeer langs deze strook te laten verlopen. De losweg werd in een zogenaamde verbindingsweg voor langzaam verkeer omgezet, geheel ten behoeve van het project van Vlabinvest. De verbinding voor langzaam verkeer staat met andere woorden ten dienste van een ruimtelijke ontwikkeling die niet in het plangebied is opgenomen, zodat geen adequate ruimtelijke belangenafweging kon worden gemaakt. Hoe het RUP in een verbinding kan voorzien met iets dat niet binnen haar toepassingsgebied is gelegen, is voor de verzoekers onbegrijpelijk.

Bovendien loopt het stuk van de losweg dat door het BPA wordt aangemerkt als “wegenis” slechts tot aan het einde van tweede verzoekers perceel 406H. Het deel van de losweg dat is gelegen op eerste verzoekers perceel 406K wordt niet aangemerkt als wegenis en kan dus helemaal niet aangezien worden als een stuk “openbare weg” die zonder meer als een verbinding met de projectsite van Vlabinvest kan worden aangewend. Dit tweede deel van de losweg valt evenmin binnen het toepassingsgebied van het RUP. De verbinding met de projectsite van Vlabinvest kan op deze manier niet worden gemaakt. Ook zou het perceel nr. 406K onbereikbaar worden voor de eerste verzoeker indien de losweg tot een verbinding voor langzaam verkeer (met uitsluiting van gemotoriseerd verkeer) zou omgevormd worden. Er kan dan ook niet volgehouden worden dat het RUP een “gunstiger regime” voor de verzoekers met zich brengt.

4.3.4. Wat de nieuwe wegverbinding voor gemotoriseerd verkeer betreft, herhalen de verzoekers dat deze verbinding voor een toename van het verkeer en voor bijkomend sluipverkeer zal zorgen, wat ook voor hen, als bewoners van de Acacialaan, negatieve gevolgen zal hebben. Zij merken op dat “de woonwijk” breder dient geïnterpreteerd te worden dan één enkele straat. De Daalkouter sluit aan op de Acacialaan – en dit recht tegenover hun woningen – wat tot een verhoogde mobiliteit ter hoogte van de Daalkouter zal leiden. Het

verkeer dat komt van de A12 of gebruik maakt van de verbinding Linde-Polderstraat-Brusselsestraat-Berkenlaan-Kerkhofstraat zal via de Acacialaan de Daalkouter oprijden (en omgekeerd) en de woningen van de verzoekers passeren. Er dient niet alleen rekening gehouden te worden met de precieze locatie van de ontsluitingen, aangezien verkeersproblemen zich snel ophopen en een ver bereik kunnen hebben. In dat opzicht is 250 meter geen afstand die groot genoeg is om een mobiliteitsprobleem op te lossen of af te zwakken.

4.3.5. Waar de eerste verwerende partij stelt dat de Acacialaan en het Pilatusveld deel uitmaken van een ringweg, geeft zij volgens de verzoekers zelf aan dat de bewoners van de Acacialaan en het Pilatusveld sowieso een zwaardere verkeersdruk zullen moeten doorstaan dan de bewoners van de overige straten. De toelichtende nota bij het RUP merkt overigens op dat de inrichting van deze twee straten als ringweg binnen de huidige rooilijnen niet haalbaar is. Onteigeningen zullen dus onvermijdelijk volgen, ook voor de verzoekers. Als bovenop deze onteigeningen en het extra verkeer dat het karakter van ringweg met zich zal brengen, nog een verhoogde mobiliteit vanuit de Daalkouter komt, wordt de hinder voor de verzoekers te groot en onredelijk in verhouding tot de bewoners van de omringende straten.

Daarnaast betwisten de verzoekers het standpunt van de eerste verwerende partij omtrent de ontsluitingsmogelijkheden van de OCMW-site. Zij menen dat er een verhoging van verkeersbewegingen in zuidelijke richting zal plaatsvinden en verwijzen naar het advies van het departement RWO.

4.3.6. De verzoekers stellen ten slotte nog dat de eerste verwerende partij een deel van de losweg ten onrechte als openbaar domein beschouwt, aangezien het tweede gedeelte van de losweg niet was opgenomen in het BPA en evenmin in het RUP is opgenomen.

B. Beoordeling

5.1. Geen van de verwerende partijen betwist dat de verzoekers eigenaar zijn van een bebouwd onroerend goed dat binnen het beheersingsgebied van het bestreden RUP is gelegen. Op grond van deze hoedanigheid alleen al doen zij, in beginsel, blijken van het rechtens vereiste belang bij het bestrijden van dit RUP. Het betoog van de eerste verwerende partij doet niet anders besluiten.

5.2. Ten overvloede dient aangenomen dat zowel de tweede verzoeker, als eigenaar van het perceel waarop het RUP in de aanleg van een verbindingsweg voor langzaam verkeer voorziet, als de eerste verzoeker, over wiens eigendom deze verbindingsweg noodzakelijkerwijze verder zal dienen te lopen, ingevolge deze verbindingsweg hinder zullen ondervinden. Dit geldt nog meer nu ook de bewoners van het omvangrijke sociale woonproject van Vlabinvest van deze verbindingsweg redelijkerwijze gebruik zullen maken.

De eerste verwerende partij wordt niet bijgetreden in haar betoog dat zij geen andere bestemming aan deze wegenis zou kunnen geven omdat zij deze als openbaar domein beschouwt.

5.3. Evenzeer aannemelijk is verzoekers' betoog dat de in het RUP voorziene ontsluitingswegen voor de OCMW-site een verhoging van verkeersbewegingen en derhalve een nadeel in hunnen hoofde kan teweegbrengen, temeer nu de met deze ontsluitingswegen rechtstreeks verbonden Daalkouter nagenoeg ter hoogte van verzoekers' woningen in de Acacialaan uitmondt.

5.4. De exceptie wordt verworpen.

5.5. Zoals hierna zal blijken, worden geen gegronde middelen aangevoerd. De vraag van de eerste verwerende partij om gebeurlijk tot een partiële vernietiging van het RUP over te gaan, behoeft dan ook geen antwoord.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. De verzoekers roepen in een eerste middel de schending in van de artikelen 1.1.3 en 1.1.4 en de artikelen 2.2.2 en 2.2.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: de VCRO), van de artikelen 4.1.7 en 4.2.11 van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid’ (hierna: DABM), alsook van het materiële motiverings-, redelijkheids-, rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en voeren de “ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag” aan.

6.1.1. In een *eerste middelonderdeel* bekritiseren de verzoekers dat het bestreden RUP op hun percelen in de aanleg van een “verbindingsweg voor langzaam verkeer” voorziet, zonder dat afgewogen werd of een dergelijke inplanting met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening verenigbaar is. In het RUP wordt niet overwogen of deze verbindingsweg niet zal zorgen voor overlast voor de omwonenden en het RUP voorziet niet in afdoende maatregelen om de hinder van deze weg voor de omliggende woningen tegen te gaan. Ze stellen dat de leefkwaliteit van de omwonenden ernstig zal worden aangetast. Noch in de toelichtingsnota, noch in de bestreden besluiten, noch in het advies van de Gecoro, wordt enige aandacht besteed aan de hinder en overlast die de inplanting van de verbindingsweg op hun percelen zal veroorzaken.

6.1.2. Zij vestigen er de aandacht op dat de strook op hun percelen nooit werd ingericht en bestemd als openbare wegnis en dat zij nooit de overlast hebben moeten ondergaan van het gebruik ervan als openbare wegnis. In het verleden dienden zij enkel de lasten te ondergaan van een private erfdienstbaarheid van overgang ten bate van het landbouwbedrijf op het achtergelegen perceel. Aangezien een dergelijk gebruik slechts sporadisch was en

in schril contrast staat met een openbaar gebruik voor voetgangers, fietsers en bromfietzers ten behoeve van een woonwijk met meer dan 150 woningen, zal de privacy-, stank- en lawaaihinder voor hen vele malen groter zijn.

Zij menen dat de kwestieuze verbindingsweg onder druk van Vlabinvest in het RUP werd opgenomen, zonder stil te staan bij de negatieve effecten daarvan op de leefkwaliteit van de omwonenden en zonder de hinder tot een aanvaardbaar en leefbaar niveau voor de omgeving te beperken.

6.1.3. De verzoekers zien niet in waarom de ontsluiting van het projectgebied van Vlabinvest achter hun percelen niet langs de buurtweg nr. 66 zou kunnen gebeuren. In het RUP wordt niet gemotiveerd waarom deze bestaande verbinding niet zou kunnen volstaan. Uit geen enkel dossierstuk blijkt dat de bedoelde beleidsoptie het resultaat is van een afweging van al de in artikel 1.1.4 VCRO bedoelde ruimtelijke behoeften en minstens van de woonbehoefte van de omwonenden ten opzichte van de zogezegde verkeersbehoefte. Een afweging van de belangen van de omwonenden *versus* de zogenaamde economische en sociale belangen is niet gebeurd.

6.1.4. In een *tweede middelonderdeel* betogen de verzoekers dat met stedenbouwkundige voorschriften niet kan worden ingegrepen op de eigendomsstructuur. De inplanting van een wegnis op hun percelen zonder tegelijk te voorzien in een onteigeningsplan schendt het rechtszekerheidsbeginsel. Aangezien het RUP geen maatregelen voorziet om de voorziene wegnis effectief te realiseren, bieden de stedenbouwkundige voorschriften aangaande deze wegnis de verzoekers voor hun percelen geen rechtszekerheid.

6.2.1. De verzoekers stellen in hun memorie van wederantwoord, wat het *eerste middelonderdeel* betreft, dat de losweg nooit toegankelijk was voor het publiek en geen publieke erfdienstbaarheid uitmaakt. De bestaande weg betrof enkel de ontsluiting ten behoeve van het achterliggende landbouwbedrijf. Indien er al een erfdienstbaarheid van doorgang zou zijn ontstaan, is daaraan een einde gekomen, nu de terreinen door Vlabinvest werden opgekocht, waardoor de

landbouwactiviteit is stopgezet. Hierdoor heeft de losweg zijn functie verloren en is deze afgesloten. Ook is de gemeente nooit beheerder geweest van de losweg en heeft zij deze weg nooit onderhouden of uitgerust. De weg heeft altijd een zuiver privaat karakter gehad.

6.2.2. Met betrekking tot het standpunt van de Gecoro, dat er een bestaande erfdienstbaarheid op de losweg rust, merken zij op dat een losweg niet gelijkgesteld kan worden met een erfdienstbaarheid, omdat met een losweg evengoed een particuliere weg bedoeld kan worden, die een zuiver privaat karakter heeft. Deze mogelijkheid is niet in aanmerking genomen.

Dit alles toont volgens de verzoekers aan dat de besluitvorming onvoldoende nauwkeurig is verlopen en dat bepaalde essentiële kenmerken van de omgeving over het hoofd werden gezien of verkeerd werden geïnterpreteerd.

6.2.3. Daarnaast benadrukken de verzoekers dat niet de volledige losweg door het BPA aangeduid is als openbare wegenis, maar enkel het deel dat ligt op het perceel van de tweede verzoeker. Het deel dat ligt op het perceel van de eerste verzoeker wordt niet door een BPA of RUP aangemerkt als openbare wegenis. De verbinding voor langzaam verkeer komt dus uit op privaat domein van de eerste verzoeker, zodat het RUP haar doelstelling nooit kan vervullen. Ook met dit gegeven werd geen rekening gehouden. Er wordt dus geen ruimtelijke kwaliteit nagestreefd zoals vereist door artikel 1.1.4 VCRO.

Verder herhalen de verzoekers dat de verbinding voor langzaam verkeer enkel ten dienste staat van de ontwikkeling van het achterliggende woonuitbreidingsgebied, dat niet in het plangebied is opgenomen, zodat er geen adequate ruimtelijke belangenafweging is gebeurd.

6.2.4. De verzoekers doen gelden dat de Gecoro geen rekening heeft gehouden met de feitelijke kenmerken van de omgeving binnen en net buiten het plangebied, zodat de verwerende partijen geen correcte inschatting hebben kunnen maken van de hinder en de overlast die het RUP voor hen zou

veroorzaken. Het openstellen van de weg betekent immers het einde van de rust en privacy die zij momenteel genieten. Zij herhalen dat de vooropgestelde realisatie onmogelijk is omdat de losweg uitmondt op een private weg van de eerste verzoeker, waardoor niet kan volgehouden worden dat het algemeen belang wordt gediend. Ook wordt de toegang tot het perceel van de tweede verzoeker afgesloten.

6.2.5. Ten slotte herhalen de verzoekers nog dat niet zal kunnen verhinderd worden dat gemotoriseerd verkeer van de weg gebruik zal maken en dat niet alle redelijke alternatieven (in het bijzonder buurtweg nr. 66) bij de toetsing van de goede ruimtelijke ordening in acht werden genomen. Het blijkt niet dat de Gecoro zich heeft gebogen over de mogelijkheid van buurtweg nr. 66, die leidt tot een minder verregaande inbreuk op de particuliere eigendomsstructuur. De verbinding voor langzaam verkeer wordt in essentie ingesteld ten behoeve van het woonuitbreidingsgebied dat het voorwerp uitmaakt van het project van Vlabinvest. Het BPA vormt geenszins enige toetsingsgrond voor de ruimtelijke beleidsmatige ontwikkelingen die in het RUP dienen te worden genomen en kan geen basis bieden voor de goedkeuring van het RUP. De gemeente is dan ook vertrokken vanuit de verkeerde premisse dat enkel de reeds in het BPA opgenomen zone voor wegenis een doorgang voor langzaam verkeer kan uitmaken, daar waar dit niet kadert in een ruimtelijke afweging van de meest optimale beleidsopties. Op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen alle dienstige ruimtelijke elementen afgewogen te worden.

6.2.6. Aangaande het *tweede middelonderdeel* herhalen de verzoekers dat er geen sprake kan zijn van een erfdienstbaarheid van doorgang, zodat het bestuur van deze optie geen gebruik zal kunnen maken. Daarnaast wijzen zij op artikel 5 van het BPA, dat bepaalt dat de stroken van de openbare wegenis zullen worden ingelijfd door afstand of onteigening en herinneren ze eraan dat het tweede deel van de losweg een privaat karakter heeft en niet als wegenis wordt aangemerkt. Ook de onteigening van dit deel zal nodig zijn, wil men de bestaande verharding (van het eerste deel) aansluiten op de site van het voormalige landbouwbedrijf.

6.2.7. Nu vast staat dat men niet anders kan dan overgaan tot onteigening, is er volgens de verzoekers sprake van ingrepen in hun eigendomsstructuur, hetgeen niet toegelaten is. De stedenbouwkundige voorschriften zijn immers op zulke wijze opgesteld dat bestaande doorgangen en louter privaatrechtelijke erfdienstbaarheden niet kunnen worden verwijderd, waardoor rechtstreeks in de handelingsbekwaamheid van de eigenaars wordt ingegrepen. Het bestendigen van een privaatrechtelijk zakelijk recht, waardoor een openbaar karakter wordt gegeven aan private eigendom, strijdt met de bescherming van het eigendomsrecht.

6.2.8. Omdat de bestemming “verbinding voor langzaam verkeer” slechts kan gerealiseerd worden door middel van een eigendomswijziging, dient noodzakelijkerwijze een onteigeningsplan te worden gevoegd bij het RUP, teneinde voldoende rechtszekerheid te bieden voor de personen op wie de onteigening uiteindelijk betrekking zal hebben. Het zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur – en in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel – die de rechtsgrond aanreiken op grond waarvan er bij de opmaak van het RUP meteen ook een onteigeningsplan zou moeten gevoegd zijn.

Het RUP voorziet geen enkele maatregel om de vooropgestelde wegnis effectief te realiseren, waardoor de stedenbouwkundige voorschriften de verzoekers aangaande deze wegnis geen enkele rechtszekerheid bieden en zij gedwongen in het ongewisse blijven aangaande hun eigendomsstatuut met betrekking tot hun zogenaamde losweg.

6.3.1. De verzoekers doen in hun laatste memorie, wat het eerste middelonderdeel betreft, nog gelden dat “klaar en duidelijk” vaststaat dat er geen, en al zeker geen pertinente, belangenafweging werd doorgevoerd bij de opmaak en goedkeuring van het RUP, en dat niet in het minst rekening werd gehouden met wat die toegangsweg voor hen zal betekenen. Zij wijzen erop dat de Gecoro uitdrukkelijk erkent dat de bestemmingszone van het BPA nooit gerealiseerd is geworden en dat de verbindingsweg voor langzaam verkeer essentieel is voor de verwezenlijking van het woonuitbreidingsgebied van Vlabinvest. Uit dit laatste

blijkt dat de zone voor langzaam verkeer helemaal niets te maken heeft met de belangen en ruimtelijke behoeften van het RUP, maar alles en uitsluitend met de wens van Vlabinvest. De uitleg van de Gecoro om het bezwaar van tafel te vegen, te weten dat de beleidskeuze er niet zou gekomen zijn op vraag van één partij, zijnde de sociale ontwikkelaar, maar in het kader van het algemeen belang, is volstrekt onjuist en in strijd met alle gegevens van het dossier.

6.3.2. De verzoekers wijzen er verder op dat Vlabinvest inmiddels een oproeping in verzoening heeft gedaan bij de vrederechter, “doende alsof zij toegang zouden moeten krijgen over de eigendom van verzoekende partijen met het oog op de realisatie van het projectgebied in twee fasen, nl. vooreerst voor 124 woningen en vervolgens voor 146 woningen”. De verzoekers hebben uitdrukkelijk aan de vrederechter laten weten daarmee in geen geval akkoord te gaan, reden waarom er een proces-verbaal van niet-verzoening werd opgesteld. Op 18 januari 2015 heeft Vlabinvest een brief aan de verzoekers geschreven, waarin opnieuw wordt aangekondigd dat de toegang over hun eigendom essentieel is voor de verwezenlijking van het woonproject met sociaal karakter en dat Vlabinvest desgevallend zal overgaan tot onteigening. De verzoekers hebben zich uitdrukkelijk niet akkoord verklaard met deze werkwijze.

6.3.3. De ultieme toevoeging van de verbindingsweg voor langzaam verkeer is er volgens de verzoekers uitsluitend, zo niet essentieel gekomen ten behoeve van een derde partij, die belangen en behoeften heeft buiten de perimeter van het RUP, en die nu gebruik wenst te maken van de zogenaamde mogelijkheid tot onteigening op grond van de VCRO. Uit recente documenten blijkt dat samen met de opmaak van het RUP niet in een onteigening werd voorzien, omdat dan onmiddellijk duidelijk zou geweest zijn dat de opname van de verbindingsweg voor langzaam verkeer voor Vlabinvest bedoeld was, “zijnde een autonoom provinciebedrijf, dat uiteraard nauwe banden heeft met de provinciale overheid die het RUP heeft goedgekeurd”.

6.3.4. De verzoekers betogen dat de zogenaamde weerlegging van hun bezwaar door de Gecoro “bol [staat] van de onjuistheden, zo onder meer de

verwijzing naar de zogenaamde losweg die zou bevestigd geweest zijn in de verkaveling van 1967 zoals gewijzigd in 2003, maar waarvan de [Gecoro] zelf erkend heeft dat [aan] deze verkaveling verzaakt werd en [ze] bijgevolg niet meer van toepassing is”. Ook blijkt uit de toelichtingsnota en de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP dat het BPA en de verkaveling in kwestie werden opgeheven, zodat alle verwijzingen in de bespreking van de Gecoro daarnaar geen correcte weergave vormen van de bestaande toestand, zoals bedoeld in artikel 2.2.2, § 1, 3°, VCRO en hoe dan ook geen antwoord vormen op het bezwaar nopens het gebrek aan afweging in de zin van artikel 1.1.4 VCRO.

6.3.5. De verzoekers doen in hun laatste memorie, wat het tweede middelonderdeel betreft, nog gelden dat de dreigende en ingrijpende wijziging van hun eigendomssituatie maakt dat zij wel het recht hebben “om van bij het begin (rechts)zekerheid te krijgen”. Dat een RUP toekomstgericht is, doet hieraan geen afbreuk nu het eigendomsrecht grondwettelijk is, zonder enige marge voor onzekerheid.

6.3.6. Zij stellen dat het wel degelijk de bedoeling van het RUP is om hen te onteigenen en dat de onteigening, “in feite een vermomde en verkapte onteigening” is, nu deze reeds impliciet wordt bewerkstelligd in het RUP, om op een later tijdstip door Vlabinvest met steun van de verwerende partijen te worden uitgevoerd.

6.3.7. De verzoekers betogen dat ondertussen genoegzaam is gebleken dat de plannende overheid niet zelf zal overgaan tot onteigening, maar wel Vlabinvest, die *actor* en belanghebbende is buiten de perimeter van het RUP, “omdat deze naar zeggen van het college van burgemeester en schepenen volgens het collegebesluit van 16 januari 2013 [...] het volledige binnengebied heeft gekocht met het oog op verwezenlijking van een sociaal woonproject”. Vlabinvest heeft vruchteloos geprobeerd om een zogenaamde erfdienstbaarheid van doorgang in te roepen, door hen op te roepen voor de vrederechter, om vervolgens na het opstellen van een proces-verbaal van niet-verzoening voor het vredegerecht, geen verdere actie meer te ondernemen. Bijgevolg is ook het

betoog van de verwerende partijen ongegrond dat er geen onteigening nodig zou zijn omwille van een – onbestaande – erfdienstbaarheid. Dat verweer strookt niet met de nieuwe ontwikkelingen, waarbij zij geconfronteerd werden met de aankondiging van Vlabinvest dat een onteigeningsprocedure voor de verwerving van de losweg zou worden opgestart. Deze onteigeningsprocedure werd niet ingezet voor het vredegerecht, wat volgens de verzoekers ook logisch is, aangezien zij geen weet hebben van een onteigeningsplan en zij hiervan evenmin reeds op de hoogte werden gebracht volgens de procedure van artikel 2.4.4, § 2, vierde lid, VCRO.

Beoordeling

7.1. Met de tweede verwerende partij dient vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet op welke wijze de artikelen 1.1.3 en 2.2.3 VCRO en de artikelen 4.1.7 en 4.2.11 DABM zouden geschonden worden. Het middel is in zoverre onontvankelijk en de exceptie van de eerstgenoemde partij gegrond.

7.2.1. In het *eerste middelonderdeel* viseren de verzoekers artikel 5 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP, dat een deel van het perceel van de tweede verzoekende partij tot “verbinding voor langzaam verkeer” bestemt en dat dienaangaande het volgende bepaalt:

“Art. 5.1 Bestemming

Om functionele relaties te leggen worden op verschillende plaatsen verbindingen gerealiseerd voor de zachte weggebruiker. De pijlen duiden symbolisch aan welke plaatsen met elkaar verbonden moeten worden.

Onder zachte weggebruikers wordt verstaan: wandelaars, fietsers, Gemotoriseerd verkeer zoals bromfietsen, auto's en moto's zijn niet toegelaten.

Art. 5.2 Inrichting

Nieuw te realiseren langzaam verkeerverbindingen worden georganiseerd binnen een vrije strook met een breedte van 3,00 meter. Binnen deze strook van 3,00 meter wordt de eigenlijke verharding aangelegd, deze verharding kan smaller zijn dan de breedte van de vrije strook. Naast de voorziene verharding kunnen binnen de strook van 3,00 meter eveneens ondersteunende infrastructuur en weguitrusting voor zachte weggebruikers geplaatst worden (wegbewijzing, rustbanken, straatmeubilair,...).

Nieuw te realiseren langzaam verkeerverbindingen worden uitgevoerd in een verhardingsmateriaal dat ook voor fietsers overrijdbaar is. Als verhardingsmateriaal worden bij voorkeur betonstraatstenen, dolomiet, natuursteen (kasseien), edm. gebruikt.

Bestaande langzaam-verkeersverbindingen mogen niet verwijderd worden. Verlegging kan steeds indien de nieuwe locatie van de langzaam-verkeersverbinding een verbetering inhoud[t] op het vlak van logische verbinding naar het centrumgebied en integratie in de omgeving.

Bij vernieuwing van het wegdek van bestaande verbindingen worden bij voorkeur betonstraatstenen, dolomiet, natuursteen (kasseien), edm. gebruikt.

De toegankelijkheid voor gemotoriseerd verkeer dient onmogelijk gemaakt te worden door het plaatsen van hindernissen zoals paaltjes of hekken.

Om veilige verbindingen te realiseren dient waar nodig aangepaste verlichting voorzien te worden.”

7.2.2. Overeenkomstig artikel 1.1.4 VCRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling, waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er dient, volgens die bepaling, rekening te worden gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen.

Dat de behoeften en de daarmee gepaard gaande aanspraken op de ruimte van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig onderling moeten worden afgewogen, betekent niet dat, in een bepaalde situatie, steeds alle ruimtelijke behoeften als evenwaardig voorkomen. Uit de wetsgeschiedenis van het artikel blijkt dat na afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten één bepaalde behoefte zwaarder kan doorwegen (*Parl.St. Vl.Parl.* 1995-1996, nr. 360/3, 18).

Op deze afweging van de bedoelde ruimtelijke behoeften oefent de Raad van State alleen een wettigheidstoezicht uit.

Het komt aan de verzoekers, die de voornoemde bepaling geschonden achten, toe om aan te tonen dat de door de plannende overheid gemaakte keuze de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat. Het volstaat daartoe niet op algemene wijze te verwijzen naar de verschillende negatieve effecten die de verzoekers, laat staan andere rechtzoekenden, ingevolge het bestreden RUP vrezen te ondergaan.

7.2.3. In het middel achten de verzoekers de beginselbepaling van artikel 1.1.4 VCRO geschonden omdat er geen rekening zou zijn gehouden met hun belangen bij het voorzien van de verbinding voor langzaam verkeer op het perceel van de tweede verzoekende partij.

7.2.4. Vooreerst moet met de verwerende partijen worden vastgesteld dat de betwiste verbinding een verbinding voor langzaam verkeer betreft, waarbij overeenkomstig de stedenbouwkundige voorschriften van artikel 5 van het RUP gemotoriseerd verkeer, zoals bromfietsen, auto's en moto's, niet is toegelaten. Dat de stedenbouwkundige voorschriften mogelijk niet nageleefd zullen worden door gebruikers van de verbinding, is niet van aard de wettigheid van het bestreden RUP aan te tasten.

7.2.5. Dat “met de belangen van de omwonenden van de verbindingsweg die wordt voorzien aan de Acacialaan tussen bestaande woningen geheel geen rekening wordt gehouden”, wordt tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier. De verzoekers hebben een bezwaarschrift ingediend tijdens het openbaar onderzoek, waarop door de Gecoro onder meer als volgt is geantwoord:

“[...]”

Maar uiteraard was de bestemmingzone ter hoogte van de consoorten Seymons nog niet gerealiseerd en essentieel voor de ontsluiting van het achterliggende woonuitbreidingsgebied, maar ook om andere fiets- en voetgangersstromen mogelijk te maken (vb. de mogelijke sneltramhaltes Brussel-Boom langsheen de A12, verkeer van de kernen Westrode en Ramsdonk verbinden met Londerzeel voor de schoolgaande jeugd,...). Vandaar dat de gemeente geopteerd heeft om een plan goed te keuren met een aanduiding ‘pad zachte weggebruiker’ ter hoogte van de vroegere aangeduide wegenis.

[...]

Enerzijds worden de juridische gevolgen van het feit – dat de bestemmingszone ‘zone voor openbare wegenis door het BPA reeds geldig was op het perceel van de bezwaarindieners – hier onterecht geminimaliseerd: deze bestemmingszone is van kracht zolang het BPA van toepassing is. Het BPA is geen toetsingsgrond, maar de bestemmingen vermeld op het BPA geven wel de bestaande juridische context weer. Het betreft dus geen verzwaring van het perceel met een bestemming pad ‘zachte weggebruiker’, maar een afzwakking van de bestemming ‘openbare wegenis’ naar een pad voor fietsers en voetgangers.

Anderzijds rust er een bestaande erfdienstbaarheid (losweg) op dit perceel. Deze erfdienstbaarheid is zelfs stedenbouwkundig vastgelegd in een verkaveling dd. 1967 (1967/008), alsook de wijziging dd. 2003.

Rekening houdend met voorgaande feiten, is de voorziening van een pad voor zachte weggebruikers te verdedigen.

[...]

Het is niet correct te stellen dat deze kwestieuze verbinding louter ten dienste staat van de ontwikkeling van het achterliggende woonuitbreidingsgebied. Deze verbinding wordt door de lokale overheid wel aangeduid om een netwerk van verbindingen voor de zachte weggebruiker te creëren, waarvan de (Londerzeelse) gemeenschap kan profiteren. Uiteraard is het wel de bedoeling dat er aansluitend een fietspad komt naar en doorheen de wijk, zodat dit netwerk verder opgebouwd wordt.

De gemeente heeft dus dergelijke oplossing niet op vraag van 1 partij (de sociale ontwikkelaar) doorgevoerd, maar in het kader van het algemeen belang.

Het is onmogelijk om alle aansluitende ontwikkelingen nu reeds in kaart te brengen, er wordt nu een afweging doorgevoerd binnen de perimeter van RUP Acacialaan. Het oorspronkelijke doel van RUP Acacialaan was immers het opfrissen van de verouderde BPA-voorschriften, alsook het behandelen van enkele reeds gekende ruimtelijke problematieken.

De gemeente zou juist aan een niet-duurzame ruimtelijke planning doen indien zij die linken voor de zachte weggebruiker niet zou voorzien in de RUP-perimeter, centraal in het gebied, maar ook aan de randen zoals de kwestieuze verbinding.

Ze heeft er ook voor gekozen om geen ontsluiting naar ook motorisch verkeer te voorzien, net om aan de grieven van de betrokken eigenaars ook tegemoet te komen.

In se kan de gemeente de uitsluiting van dit deel van het RUP ook vragen, waardoor de vroegere bestemming van BPA Acacialaan van toepassing wordt. In dat geval is de bezwaarindieners zijn terrein nog steeds bezwaard met een openbare wegenis en behoud[t] de gemeente de optie om er in de toekomst bij de realisatie van de verbinding enkel voetgangers en fietsers toe te staan in deze bestemmingszone, of om er eveneens gemotoriseerd verkeer toe te laten.

Zij heeft echter geopteerd om dit niet te doen in het kader van de duurzame ruimtelijke ordening. Te stellen dat dit bestemmingsvoorschrift er te snel en onbezonnen werd ingevoegd is bijgevolg geenszins correct.

[...]

Advies Gecoro:

Dit bezwaarschrift wordt niet weerhouden, temeer daar de genomen optie in hoofde van de bezwaarindieners eigenlijk een afzwakking is van de lasten vergeleken met de bestaande BPA-bestemming. Tevens mag gesteld worden dat dezer dagen de noodzakelijkheid van een zo uitgebreid mogelijk netwerk van trage wegen algemeen aanvaard wordt. Dit laatste speelt ook duidelijk in dit dossier waar het gaat over een zonering die ideaal gelegen is ten opzichte van het bestaande netwerk vanuit de wijk Daalkouter en verder naar het centrum.

Stemming : unaniem gunstig.”

7.2.6. Anders dan de verzoekers dit zien, blijkt uit het voormelde antwoord dat de vereiste afweging van de verschillende belangen is gebeurd. Deze beoordeling blijkt niet de grenzen van de redelijkheid te overschrijden, temeer nu uit het door de verzoekers ingediende bezwaar niet blijkt dat zij de plannende overheid op enige concrete vrees voor een welbepaalde overlast ten aanzien van hun leefkwaliteit attent hebben gemaakt.

7.2.7. De verzoekers maken niet aannemelijk dat de verbindingsweg uitsluitend voor de ontsluiting van het achterliggende terrein van Vlabinvest zou zijn voorzien. Zij tonen in hun verzoekschrift niet aan dat het antwoord van de Gecoro dat de ontsluiting ook voorzien wordt om andere fiets- en voetgangersstromen mogelijk te maken, onterecht zou zijn.

7.2.8. Rekening houdend met het ruimer opzet van de voorziene verbinding voor zachte weggebruikers, tonen de verzoekers met hun kritiek dat de ontsluiting van het “projectgebied van Vlabinvest” of van de “achtergelegen sociale woonwijk” kan gebeuren langs buurtweg nr. 66, evenmin aan dat de plannende overheid met haar beleidskeuze de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden. De verzoekers tonen in hun verzoekschrift niet aan dat de Gecoro in antwoord op hun bezwaar ten onrechte zou hebben gesteld dat “het fietsnetwerk [...] met dit pad wel degelijk baat [heeft]”, dat “[h]et [...] via kleine paden een verbinding [geeft] en [...] de grote drukke banen zoals de Kerkhofstraat [mijdt]”, dat “[d]e gemeente kiest om deze ontsluiting te realiseren om het netwerk van zachte weggebruikerspaden te optimaliseren (o.a. toegang van en naar de wijk, maar ook door de wijk naar de meer oostelijk gelegen zones)” en dat “het gaat over een zonering die ideaal gelegen is ten opzichte van het

bestaande netwerk vanuit de wijk Daalkouter en verder naar het centrum”. In zoverre de verzoekers eerst in hun memorie van wederantwoord één en ander op concrete en uitvoerige wijze trachten te weerleggen, waar dit reeds in hun verzoekschrift had gekund, is hun betoog laattijdig en onontvankelijk.

7.2.9. De discussie omtrent het zakenrechtelijk statuut van de losweg is niet dienend, nu de Raad van State ter zake niet bevoegd is. De Raad is evenmin bevoegd, in zoverre het middel zich beperkt tot het uiten van opportunitetskritiek op de door de plannende overheid gemaakte keuzes.

7.2.10. Verzoekers’ betoog dat de verbinding voor langzaam verkeer uitkomt op privaat domein van de eerste verzoeker, zodat het RUP haar doelstelling niet kan vervullen en hun argument dat het achterliggende perceel van de eerste verzoeker afgesloten en voor hem onbereikbaar wordt, worden eerst in de memorie van wederantwoord en derhalve op laattijdige en onontvankelijke wijze in verzoekers’ middel ontwikkeld.

7.2.11. Het *eerste middelonderdeel* is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

7.3.1. In het *tweede middelonderdeel* betogen de verzoekers dat het bestemmen van een deel van tweede verzoekers perceel tot “wegenis voor langzaam verkeer”, zonder tegelijk in een onteigeningsplan ter realisatie van deze wegenis te voorzien, het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

7.3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. Dit impliceert onder meer dat stedenbouwkundige voorschriften, zoals deze voorzien in een gemeentelijk RUP, op voldoende duidelijke wijze moeten worden geformuleerd.

7.3.3. Artikel 5 van het RUP (zie randnummer 7.2.1) bevat rechtszekere en gedetailleerde stedenbouwkundige voorschriften, wat als dusdanig niet door de verzoekers wordt bekritiseerd.

7.3.4. De omstandigheid dat het RUP niet in een onteigeningsplan voorziet ter realisatie van het voormelde voorschrift op tweede verzoekers perceel, is niet van aard dit plan te vitiëren, nu een dergelijk plan uit zijn aard toekomstgericht is, en artikel 2.4.4, § 2, vierde lid, VCRO uitdrukkelijk voorziet dat een onteigeningsplan kan worden opgemaakt na het RUP waarvan het de verwezenlijking beoogt.

7.3.5. Verder zijn de in de laatste memorie door de verzoekers aangevoerde “aankondiging” van onteigeningsstappen vanwege Vlabinvest en de vruchteloze poging van deze laatste om een “erfdienstbaarheid van overgang” in te roepen voor de vrederechter, die bovendien beide van na de bestreden besluiten dateren, niet van aard deze besluiten te vitiëren.

7.3.6. Het *tweede middelonderdeel* is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

7.4. Het middel wordt in zijn geheel verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. De verzoekers roepen in een tweede middel de schending in van de artikelen 1.1.4, 2.2.2 en 2.2.3 VCRO, alsook van het materiële motiverings-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en voeren de “ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag” aan.

8.1.1. Zij zetten uiteen dat het RUP in de aanleg van een verkeersverbinding tussen de Kerkhofstraat/Mechelsestraat en de Daalkouter voorziet, zonder afdoende maatregelen te nemen om de hinder voor de omliggende woningen tegen te gaan, onder meer omdat onvoldoende rekening wordt gehouden met de verkeersproblematiek. Het voorzien in een bijkomende ontsluiting voor gemotoriseerd verkeer voor de OCMW-site die zal aansluiten op de Daalkouter, zal volgens hen voor een enorme toename van personen- en vrachtverkeer in de Daalkouter en de daarop aansluitende Acacialaan zorgen. In het RUP wordt geheel geen rekening gehouden met de bijkomende verkeersbewegingen en de daarmee gepaard gaande overlast en onveiligheid die de leefkwaliteit van de omwonenden ernstig zal aantasten. De in het RUP gemaakte beleidskeuzes zijn manifest onredelijk.

8.1.2. De nieuwe doorsteek zal volgens de verzoekers voor een toename van het verkeer en veel bijkomend sluipverkeer zorgen. Hierop werd in het advies van het departement RWO gewezen. Aangezien de Daalkouter ter hoogte van de woningen van de verzoekers aansluit op de Acacialaan, zullen de vrachtwagens die zich vanuit de OCMW-site naar de Kerkhofstraat willen begeven, voor hun woningen afdraaien, terwijl noch de Daalkouter noch de Acacialaan op het gebruik door vrachtwagens is voorzien. Het RUP bevat geen voorschriften die de toegang van vrachtwagens van en naar de OCMW-site beperken, noch om de verkeersafwikkeling met vrachtwagens door de Daalkouter en de Acacialaan vlot en veilig te laten verlopen. De verzoekers achten het onaanvaardbaar dat een bijkomende verkeersafwikkeling met onder meer vrachtwagens door een rustige woonwijk wordt voorzien, zonder de nodige mitigerende maatregelen te nemen.

8.1.3. Ook werd in het RUP niet onderzocht op welke manier de kwetsieuze doorsteek de leefkwaliteit voor de nabijgelegen woningen zal beïnvloeden. De gevolgen voor de verkeersveiligheid en de lawaai- en stankhinder werden niet onderzocht en elke motivering in verband met de verkeersproblematiek voor de omwonenden ontbreekt. Er worden geen milderende maatregelen vooropgesteld om de negatieve gevolgen van de

bijkomende verkeersbewegingen voor de omwonenden te beperken. Uit geen enkel dossierstuk blijkt dat de beleidsoptie het resultaat is van een afweging van al de in artikel 1.1.4 VCRO opgesomde ruimtelijke behoeften en minstens van de woonbehoefte van de huidige omwonenden ten opzichte van de mobiliteitsbehoeften van de OCMW-site. Een afweging van de belangen van de omwonenden *versus* de economische en sociale belangen van de OCMW-site is niet gebeurd.

8.2.1. In hun memorie van wederantwoord stellen de verzoekers nog dat de Raad van State reeds meermaals heeft beslist dat de indiening van een bezwaar geen ontvankelijkheidsvoorwaarde vormt voor een later beroep. Er wordt niet aangetoond dat zij welbewust of lichtzinnig hebben nagelaten het middel reeds tijdens het openbaar onderzoek in te roepen.

8.2.2. Wat de gegrondheid van het middel betreft, merken zij op dat de Acacialaan thans nog geen ringweg is. Blijkens de toelichtingsnota is een dergelijke inrichting binnen de huidige rooilijn immers niet haalbaar.

8.2.3. De verzoekers herhalen dat zij ingevolge de doorsteek van de Kerkhofstraat naar de Daalkouter bijkomende verkeershinder zullen ondergaan, omdat deze doorsteek de weg zal vrijmaken voor al het verkeer van de OCMW-site richting Daalkouter en zo richting Acacialaan. Uit de screeningsnota blijkt overigens dat er lokaal een toename van de mobiliteit wordt verwacht. Omdat de Daalkouter uitgaat op de Acacialaan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat de toegenomen mobiliteit ook ter hoogte van de Acacialaan (en dus ter hoogte van hun woningen) voor hinder zal zorgen. Enkel de Kerkhofstraat en de Mechelsestraat zullen van verkeer worden ontlast.

8.2.4. De verzoekers stellen dat het departement RWO geen nut ziet in de doorsteek en menen dat de redelijkheid van deze beleidskeuze in vraag gesteld kan worden. Bovenop de hinder die zij zullen ondervinden ten gevolge van de heraanleg van hun straat tot zogenaamde “ringweg”, zou er ten gevolge van de doorsteek naar de Daalkouter nog een verdere toename van de mobiliteit komen.

Daardoor zal de last die zij in het algemeen belang geacht moeten worden te dragen, ver overschreden worden en wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden.

8.2.5. Uit de motivering van de kwestieuze doorsteek in de toelichtingsnota bij het RUP, blijkt duidelijk dat alleen de voordelen voor de OCMW-site in aanmerking worden genomen, en de belangen van de bewoners van de nabijgelegen woonwijk niet. Er wordt enkel overwogen dat het verkeer dat thans via de Kerkhofstraat en de Mechelsestraat rijdt, in de toekomst zal afgeleid worden naar het Pilatusveld, maar er wordt niet overwogen welke gevolgen dit voor de Daalkouter en de daaraan grenzende Acacialaan zou kunnen hebben. De relevante aspecten van het RUP werden niet op een zorgvuldige wijze geïnventariseerd en onderzocht.

Bovendien geeft deze manier van handelen geen blijk van een ruimtelijk inzicht of van duurzame kwaliteit, en werd er onvoldoende aandacht besteed aan de ruimtelijke draagkracht van de omgeving in het licht van de feitelijke bestaande toestand, alsook aan de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen van de bepalingen van het RUP, waardoor artikel 1.1.4 VCRO op manifeste wijze wordt geschonden.

8.3. De verzoekers doen in hun laatste memorie nog gelden dat uit de gegrondheid van het eerste middel de gegrondheid van het tweede middel volgt, omdat “niet, minstens op onjuiste en onzorgvuldige wijze stilgestaan [werd] bij de doorstroombewegingen binnen de perimeter van het RUP, terwijl inmiddels genoegzaam uit de gegevens van het administratief dossier en de recente ontwikkelingen, waarbij Vlabinvest zich gemanifesteerd heeft als *deus ex machina*, is gebleken dat de verbindingsweg voor langzaam verkeer ter hoogte van de eigendommen van de verzoekers wel degelijk essentieel is voor de ontsluiting van het binnengebied dat geen deel uitmaakt van de perimeter van het RUP”. Bijgevolg is volgens de verzoekers elke andere afweging inzake verkeersdoorstroming, waaronder deze die betrekking heeft op de zogenaamde interne verkeersverbindingen in de zin van artikel 6 van de stedenbouwkundige voorschriften, op dezelfde wijze aangetast. De loutere omstandigheid dat volgens

het inrichtingsvoorschrift van artikel 6.2 gemotoriseerd sluipverkeer zou moeten vermeden worden, doet daar volgens hen geen afbreuk aan.

Beoordeling

9.1. Met de tweede verwerende partij moet worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet uiteengezet wordt op welke wijze de artikelen 2.2.2 en 2.2.3 VCRO en het rechtszekerheidsbeginsel zouden geschonden worden. Het middel is in zoverre onontvankelijk en de exceptie gegrond.

9.2. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel wegens gemis aan belang, vanwege de eerste verwerende partij, omdat de verzoekers niet zouden aantonen dat de nieuwe verbinding enige hinder voor hen veroorzaakt, wordt verworpen, om de reden vermeld in randnummer 5.3. Dat de verzoekers in hun bezwaarschrift geen gewag hebben gemaakt van de mogelijke hinder die de nieuwe verbindingsweg voor hen zal teweegbrengen, ontnemt hen niet het belang bij hun middel.

9.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 1.1.4 VCRO betreft, dient vooreerst verwezen naar het gestelde onder randnummer 7.2.2.

9.4. De verzoekers achten de beginselbepaling van artikel 1.1.4 VCRO geschonden omdat er geen rekening zou zijn gehouden met de belangen van de bewoners van de Daalkouter en de Acacialaan bij het voorzien van een bijkomende ontsluiting van de OCMW-site voor gemotoriseerd verkeer.

9.5. De verwerende partijen wijzen terecht op de bespreking van het mobiliteitsaspect in de MER-screening. Daaruit blijkt dat het doorgaand verkeer zich situeert aan de Kerkhofstraat en de Mechelsestraat die het studiegebied ontsluiten. Door de realisatie van de doorsteek naar de Daalkouter zal er lokaal een toename zijn van de mobiliteit (ter hoogte van de Daalkouter), doch globaal gezien zal volgens deze screening de mobiliteit niet of weinig toenemen en

hierbij zullen geen verkeersonveilige situaties gecreëerd worden. De conclusie, wat het mobiliteitsaspect betreft, luidt:

“Wat betreft mobiliteit zal er enkel lokaal een toename in verkeershinder zijn (ter hoogte van de Daalkouter). Toch zal deze hinder miniem zijn en zullen verkeersonveilige situaties voorkomen worden. Bovendien worden overige straten in het studiegebied dan weer wat meer ontlast.

De aanleg van de parkzones zal zelfs een licht positief effect hebben op de ruimte aangezien de parken beter aansluit[en] bij de tuinwijk.”

9.6. In het licht van de voormelde elementen kunnen de verzoekers niet volstaan met de loutere bewering dat “de wegenis zal zorgen voor een enorme toename van personen- en vrachtverkeer in de Daalkouter en de daarop aansluitende Acacialaan” of “voor een toename van het verkeer en veel bijkomend sluipverkeer”. Ook blijkt uit de screening niet dat “geheel geen rekening wordt gehouden met de bijkomende verkeersbewegingen en de daar gepaard mee gaande overlast en onveiligheid” of nog dat “met belangen van de bewoners van de Daalkouter en de Acacialaan geheel geen rekening wordt gehouden”.

9.7. In de toelichtingsnota (p. 22-23) wordt ter zake nog het volgende vermeld:

“Anderzijds betreft de problematiek OCMW-site de vraag naar een bijkomende ontsluiting via de Daalkouter. In functie van een vlotte verkeersafwikkeling op de OCMW-site is een doorsteek van de terreinen van het OCMW naar de Daalkouter gevraagd. Deze nieuwe toegangsweg dient voorzien te worden via het terrein dat heden door de school gebruikt wordt als voetbalveld. Aangezien dit voetbalveld een trainingsveldje/speelveldje betreft en niet gebruikt wordt voor officiële voetbalwedstrijden, vormt het geen probleem wanneer dit veld verkleind wordt.

Voor de aansluiting van de doorsteek van de OCMW-terreinen naar de Daalkouter bestaan verschillende opties.[...]

Rekening houdend met het pré-advies van het OCMW wordt de aansluiting van de doorsteek naar de Daalkouter gerealiseerd via de aftakking van de Daalkouter en de parking achter de autostalplaats. De doorsteek naar de Daalkouter moet het verkeer rechtstreeks afleiden naar [het] Pilatusveld. Er dient vermeden te worden dat het verkeer zijn weg zoekt via de rustige woonstraten.

In het voorliggend RUP wordt dan ook de volgende bestemmingswijzing doorgevoerd:

- De bestemmingswijziging van het hoekperceel aan de aftakking van de Daalkouter van zone voor halfopen bebouwing naar artikel 3. Gemeenschapsvoorzieningen i.f.v. de realisatie van de doorsteek naar de Daalkouter.

Als gevolg van de doorsteek naar de Daalkouter kan de huidige verbinding op de OCMW-site tussen de Mechelsestraat en de Kerkhofstraat opgeheven worden. Hierdoor ontstaat een groot verkeersvrij binnengebied waar ruimte vrijkomt voor een aaneengesloten groene ruimte. Met deze ruimte kan ingespeeld worden op de vraag in het GRS naar een uitbreiding van voorzieningen voor openbaar groen.

Via de OCMW-site wordt een bijkomende as voor langzaam verkeer uitgewerkt. Aansluiting kan gezocht worden bij bestaande trage wegen ter hoogte van de school. Hiermee wordt ingespeeld op de vraag in het GRS naar een as voor langzaam verkeer als verbinding tussen verschillende gemeenschapsvoorzieningen in de zuidoostelijke rand van het centrum.”

9.8. De verzoekers zoeken voor hun stelling steun in het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 13 juni 2012, uitgebracht naar aanleiding van de plenaire vergadering over het voorontwerp van RUP. Zij betrekken het navolgend antwoord van de Gecoro op het gelijkkluidend advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 3 juni 2013, uitgebracht naar aanleiding van het openbaar onderzoek (zie randnummer 3.9), echter niet bij hun uiteenzetting:

“De gemaakte opmerkingen omtrent de mobiliteit en de stedenbouwkundige voorschriften worden weerhouden en de teksten worden in die zin aangepast. Het principe van de herziening van de mobiliteitsafwikkeling OCMW-campus wordt wel behouden, in tegenstelling tot het advies van het Vlaams Gewest. Maar de Gecoro is van mening dat dit niet ten koste mag zijn van wijk Daalkouter.[...]”

9.9. In dit verband zijn de stedenbouwkundige voorschriften van artikel 6 met betrekking tot de inrichting van de interne verkeersverbinding eveneens dienend. Zij luiden:

“De interne verkeerverbindingen worden uitgevoerd in een duurzaam verhardingsmateriaal

Om veilige verbindingen te realiseren dient waar nodig aangepaste verlichting voorzien te worden.

Er dient vermeden te worden dat de interne verbindingswegen gebruikt wordt als binnenweg door gemotoriseerd verkeer. Enkel verkeer afkomstig van het desbetreffende perceel mag gebruik maken van deze interne verkeersverbinding.

Deze verkeersverbinding mag niet ten koste zijn van de verkeersleefbaarheid en het rustige karakter van de wijk Daalkouter.”

9.10. Uit het voormelde blijkt dat, anders dan de verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, er in de stedenbouwkundige voorschriften wel degelijk maatregelen worden voorzien om de mogelijke negatieve gevolgen van het bijkomend verkeer voor de omwonenden te beperken.

Gelet op deze voorschriften worden verzoekers’ beweringen omtrent de “enorme toename” van het personen- en vrachtverkeer en omtrent het sluipverkeer niet afdoende aangetoond. Er bestaat vanaf de OCMW-site een rechtstreekse ontsluiting naar de Kerkhofstraat, zodat evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat “vrachtwagens die zich vanuit de OCMW-site naar de Kerkhofstraat willen begeven dus zullen afdraaien voor de woningen van de [verzoekers]”.

In de mate dat de verzoekers in dit verband in hun memorie van wederantwoord nog aanvoeren dat “de ontsluiting van de OCMW-site aan de Kerkhofstraat uitkomt aan kleuterschool Virgo Sapiens, waar de straat erg smal is en parkeren aan beide kanten van de straat is toegelaten”, blijkt dit niet uit de symbolische aanduiding in overdruk van de interne verkeersverbinding. Zowel uit het grafisch plan als uit de toelichtingsnota (p. 23) blijkt dat er een bijkomende as voor langzaam verkeer wordt uitgewerkt waarbij aansluiting wordt gezocht bij de bestaande trage wegen ter hoogte van de school. De ontsluiting voor gemotoriseerd verkeer wordt evenwel verder naar het zuiden voorzien.

9.11. Verzoekers’ betoog in hun laatste memorie, ten slotte, dat uit de gegrondheid van het eerste middel de gegrondheid van het tweede middel volgt, dient gelet op het ongegrond bevinden van dit eerste middel te worden verworpen.

9.12. Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. De verzoekers roepen, in hun laatste memorie, een derde middel in, waarin zij de schending aanvoeren van de artikelen 1.1.4, 2.2.2, § 1, 1° en 2°, 2.4.3, §§ 1 en 2 en 2.4.4 VCRO, alsook van het materiële motiveringsbeginsel, en de “ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag” aanvoeren.

Zij zetten uiteen dat na het indienen van de memorie van wederantwoord is gebleken dat Vlabinvest de gerechtelijke onteigening benaarstigt ter realisatie van de verbindingsweg voor langzaam verkeer, en dit niet voor de verwezenlijking van het RUP maar van het sociaal ontwikkelingsproject dat gelegen is buiten dat RUP. Er werd aldus een oneigenlijke toepassing gemaakt van de mogelijkheid om een toekomstige bestemming vast te stellen in een RUP, nu deze bestemmingen noodzakelijkerwijze moeten dienen voor de toekomstige ordening van alles wat gelegen is binnen de perimeter van het RUP. Zelfs indien een bestemming wel vastgesteld zou kunnen worden om de toekomstordening mede buiten de perimeter van het RUP veilig te stellen, ontbreken daartoe in ieder geval goede redenen. De daaraan verbonden belangen en ruimtelijke behoeften werden niet afgewogen.

10.2. Zij wijzen er bijkomend op dat Vlabinvest geen instantie is zoals opgesomd in artikel 2.4.3, § 2, VCRO en niet aantoonbaar te beschikken over een onteigenende hoedanigheid en/of bevoegdheid. De aanleg van de verbinding voor langzaam verkeer heeft niets met het organiek doel van Vlabinvest te maken.

10.3. De verzoekers stellen dat “de in het vooruitzicht gestelde onteigening in de zin van artikel 2.4.4, § 2, lid 3, VCRO geen steun vindt in de principiële mogelijkheid tot onteigening voor de verwerving van onroerende

goederen vereist voor de verwezenlijking van het RUP in de zin van artikel 2.4.3, § 1, VCRO en dat Vlabinvest daarvoor niet bevoegd is als onteigenende overheid voor de verwezenlijking van het bestreden RUP”.

10.4. Volgens de verzoekers is “ook meteen bewezen dat het vaststellen en goedkeuren van de toekomstige bestemming met grafisch plan en stedenbouwkundige voorschriften met betrekking tot de zone van artikel 5 van de stedenbouwkundige voorschriften niet in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 2.2.2, § 1, 1° en 2°, VCRO, nu, enerzijds, daarin een toekomstordening wordt voorzien die de perimeter van het RUP overstijgt en, anderzijds, minstens geen jota uitleg [wordt] verschaft omtrent het verband met een toekomstordening buiten deze perimeter, minstens niet aan de hand van motieven die als afdoende kunnen beschouwd worden in de zin van het materiaal [lees : materieel] motiveringsbeginsel”. Het is “evenzeer bewezen [...] dat er hoe dan ook geen afweging is gebeurd van de belangen en ruimtelijke behoeften in de zin van artikel 1.1.4 VCRO met betrekking tot voormelde toekomstordeningen binnen en buiten de perimeter”.

Beoordeling

11.1. Het middel is ontvankelijk in zoverre het steun vindt in feiten die dateren van na de indiening van verzoekers’ memorie van wederantwoord. In zoverre wordt het middel tijdig in verzoekers’ laatste memorie ontwikkeld en zijn de excepties in de laatste memories van de verwerende partijen desbetreffend, ongegrond.

11.2. De gebeurlijke onregelmatigheid van de handelingen die Vlabinvest met betrekking tot de onteigening van verzoekers’ percelen stelt, is niet van aard om de bestreden besluiten, die van vóór deze handelingen dateren, te vitiëren. De handelwijze van Vlabinvest toont geenszins aan dat een “oneigenlijke toepassing” zou zijn gemaakt van de mogelijkheid om een toekomstige bestemming in een RUP vast te stellen, noch toont ze enige andere onwettigheid van het RUP aan.

11.3. Het middel is ongegrond.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

12. De verzoekers zijn er als in het ongelijk gestelde partijen toe gehouden elk van de verwerende partijen een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro te betalen. De vraag van de eerste verwerende partij om haar een “rechtsplegingsvergoeding van 1.400 EUR (de basisrechtsplegingsvergoeding per verzoekende partij)” toe te kennen, wordt verworpen, nu het beroep dat de verzoekers gezamenlijk hebben aangespannen slechts een en hetzelfde geschil betreft.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden, elk voor de helft, verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro voor elk van de verwerende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig maart 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust